

FIATALSÁG, BOLONDSÁG?

1956. október 23-án Budapesten a békésen tüntető egyetemistákhoz csatlakozó tömeg többpártrendszer bevezetését, és a szovjet csapatok kivonulását követelte.

Este a tüntetők megostromolták a Magyar Rádió épületét. A nemzeti zászló közepéről kivágták a kommunista szovjet hatalmat hirdető vörös csillagos, búzakalászos, kalapácsos címet. A lyukas zászló a szabadságharc jelképe lett.

A felkelők kikiáltották a Harmadik Magyar Köztársaságot. November negyedikén a szovjet hadsereg megkezdte Magyarország visszafoglalását. A bevonuló csapatok egy hét alatt vérbe fojtották a szabadságharcot.

A 70 éve történt események a szovjet hatalom hitelvesztéséhez, a Szovjetunió 30 évvel későbbi összeomlásához vezettek.

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

ÖTVENHAT

Olyan egyedül maradtak
a széltépte fák a kertben,
mint a magyarok, kik szabadságot
álmodtak októberben,
és olyan nagyon hittek abban
ezerkilencszázötvenhatban,

aztán golyók süvítettek,
mik előtt nem állhattak félre,
aztán tankok jöttek és
vér folyt az utcák kövére,
zászlójuk taposták idegenek,
hogy szabadságot ne reméljenek,

mégis fent van újból a zászló,
minden magyar szabad lett végre,
hetven éve, hogy emlékezünk
sok-sok bátor magyar nevére,
ötvenhatban mind hőssé váltak,
kik golyók előtt sem hátráltak.

BAK SÁRA rajzai

BERTÓTI JOHANNA
**TE ELŐBB
SZERETTÉL**

Csüggedt szívvel kopogtattam,
vártam, a zár mikor kattan,
de az ajtó nyitva volt már.

Felszakadt egy fáradt sóhaj,
esdve kértem, hogy megszólalj.
Rám kezdettől igent mondtál.

Sírva sírtam oltárodnál:
„De jó volna, ha itt volnál!”
Te ott voltál réges-régen.

Bocsánatért esedeztem,
fájó szívvel, tehetetlen,
s te előbb elnézted vétkem.

OZSVÁTH ZSUZSA
BARKOCHBA

Szabad a gazda,
mondd meg te!
Ki a szabad?
Én vagy te?

Szabad-e a gazda?
Oldd meg te!
S ha nem is szabad,
mondd ki te!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ
**SZABAD,
NEM SZABAD**

Ha bármit megtehetek,
szabad vagyok?

Én döntöm el, hogy
szabad vagyok?

Kinek szabad
és kinek nem szabad

elvenni a szabadságomat?

AZ IGAZSÁGOS TUBICA

Hét-hét tyúkocska kapirgált egymás mellett két részre osztva. Csak egy nagylyukú kerítés választotta el egymástól kifutóikat. Így éltek békés szomszédságban, mint gazdasszonyaik, a falu legszebb testvérpárja.

Egy esős októberi estén az egyik asszony váratlanul ágynak esett, de szeretett tyúkjairól nem feledkezett meg. Megkérte a nővérét, etesse az ő szárnyasait is, mint a sajátjait, amíg vissza nem nyeri az erejét. A gazdasszony minden hajnalban a szokottnál is nagyobb kosár kukoricát és napraforgómagot szórt az állatok elé, de mire a húga kotlóisaihoz ért, az élelem negyede is alig csoszogott a kosárban. Hangozan, éhesen kotkodácsoltak a hetek.

– Aadj még magot, gazdasszony, aadj még magot gazdasszony!

De a nővér addigra elosztogatta a takarmány nagyobb részét a saját jószágai között.

Így ment ez nap nap után, mígnem felfigyelt a lármára a kifutókat elválasztó dróton hintázó galamb. Feltűnt neki a kerítés egyik oldalán kapirgálók dülledt begye, és a másik oldalon soványkodók vézna kotkodácsa. Hajnalban látta, hogy a gazdasszony a saját tojóit bőségesen ellátja eleséggel, húga tyúkjainak pedig már alig-alig szór a friss kukoricából. Három napnál tovább nem nézhette ezt. Észrevételén berepült a gazdasszony konyhájába, és kicsipegette vajaskenyere felét, cikkelyekre vágott almája háromnegyedét pedig csőrében vitte el a beteg testvérenek reggelire. A tubica onnantól minden nap belátása szerint osztotta el a gazdasszony ennivalóját. Nemsokára a beteg hús erősödni kezdett a gyümölcstől. Mire a fiatalabb asszony teljesen meggyógyult, a nővére soványodni kezdett. Maga sem értette, hova tűnik el minden nap betevője nagy része. Már majdnem halottak napja volt, mire az éhségtől ő is legyengült, s arra sem jutott ereje, hogy tyúkjait

megetesse a ködös udvaron. Az asztalnál ülve vette észre, hogy a tubica beszáll hozzá, és elviszi kikészített kenyere nagy részét.

– Szentelen galamb, mit merészelsz! – förmedt rá a madárra.

– Csak azt, amit kend is, csak azt, amit kend is – ismételte a tubica.

Elszégyellte erre magát az idősebb gazdasszony, s amikor a húga kopogott át hozzá, hogy erőlevest hozzon neki, sírva fakadt. A szeméből pergő szemű árpa, friss kukorica, ízletes dara hullott. A testvére mind az utolsó szemig kosárba gyűjtötte a magokat, és jóllakatta ezzel végre sovány kapirgálóit, akik ezután már soha többé nem éheztek.

PÁNCZÉL ÉVI
rajza

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

